

**This is an electronic reprint of the original article.
This reprint *may differ* from the original in pagination and typographic detail.**

Author(s): Kukkola, Jani Elias

Title: Ole hiljaa, ja mieti!

Year: 2017

Version:

Please cite the original version:

Kukkola, J. E. Ole hiljaa, ja mieti!. Ruusuipuiston uutiset, (3).
<https://peda.net/jyu/ruusuipuisto/uutisarkisto/3-2017/ohjmtssso>

All material supplied via JYX is protected by copyright and other intellectual property rights, and duplication or sale of all or part of any of the repository collections is not permitted, except that material may be duplicated by you for your research use or educational purposes in electronic or print form. You must obtain permission for any other use. Electronic or print copies may not be offered, whether for sale or otherwise to anyone who is not an authorised user.

Ole hiljaa, ja mieti!

Oletko äänekäs päälle puhuja? Ryhmätöiden rautainen johtaja? Osallistut jokaiseen juhlakulkueseen, olet kokkareiden kunkku ja yhteisösi aktiivinen tulenkantaja? Pärjääät varmasti oikein mainiosti! Vaikkakin ilman mitään perusteltua syytä, ja sinua hiljaisempien puurtajien kustannuksella.

Työmarkkinat suosivat äänekkäitä suurella pensselillä maalailijoita, hengenkohottajia ja mitä milloinkin markkinoivia myyntitykkeitä – siis ekstrovertteja. Konttorisokkelon koloissaan hiljaa nakertavat pikkunisäkkäät eivät taas huou samaa vetovoimaa. Silti heilläkin voi olla tarvittaessa hyvät sosiaaliset taidot. Tai jopa muita, vielä tärkeämpiä taitoja! Introverttien heikoksoon markkinahintaan työpaikoilla vaikuttanee se, että he eivät ole sosiaalisesti päällekkäiviä oman osaamisensa kuuluttajia tai aggressiivisen yhteisöllisiä sääntökirjansanelijoita. Työelämä tutkimusten mukaan työnantaja rekrytoi työntekijöitä, joilla on ”hyvät sosiaaliset taidot”, mutta tuleekin palkanneeksi ulospäinsuuntautuneita esiintyjiä ja huomiohakuisia tilanhengittelijöitä. Ekstrovertti johtajatyyppejä, raivokkain menestyjiä, ei olekaan välttämättä sosiaalisesti lahjakkain. Onko se rento tuumailija sieltä viime kevään hikisestä tyhy-päivästä sosiaalisesti sutjakkaampi kanssakulkija työurastuksen köli-iskuissa?

Tarvitsemme erakoita, yhteiskunnallisista aktiviteeteista vieraantuneita hylkiöitä, syrjäytyneitä, jotka kulttuurin rajamailta löytävät jotain uutta sanottavaa. He heijastelevat peilin lailla niitä, jotka puuhaavat yhteiskunnan etupaineissa, ajankohtaisissa kulttuurisissa projekteissamme. He voivat tehdä paljon sellaista, mihin aktiivinen työssäkäyvä vaalipanelisti ei jouda, ajatella sisänpäin ja ulkopuolelta. Asian voisi toisaalta ilmaista termillä ”thinking outside the box”.

Tutkimukset indikoivat, että työtiimi toimii tehokkaasti, kun siihen kuuluu erilaisia persoonallisuustyyppisiä. Siitäkin huolimatta vaikuttaa siltä, että varsinkin työelämä kaltoinkohtelee introversiota. Johto- ja asiantuntijatehtävät imevät itseensä äänekkyyttä kuin skidit pillimehua kuumeisena hellepäivänä. Työn hierarkkisuus ei ole välttämättä organisaation aiheuttamaa, vaan sosiaalisten suhteiden muodostamaa piiloista vaikuttamista, jossa etevimmät ulkotunteilijat virittelevät seittejään. Tuore aikuiskasvatustieteellinen tutkimus osoittaa, että työpaikkojen tasaiset vertaisten verkot tarvitsevat kohtuullista ”ylhäältä” johtamista. Se luo ainakin selkeyttä ja turvallisuutta työpaikan sosiaaliseen viidakkoon. Valtatyhjössä ne, jotka valtaa haluavat, osaavat sen kyllä ottaa silloinkin, kun se ei heille kuulu. Ekstrovertit kermankuorijat osannevat täyttää tuon tyhjän tilan ennemmin kuin introvertit taikinanvatkaajat. Jäävätkö hiljaiset maton lakaisijoiksi, kun äänekkäät kävelevät punaisella matolla?

Ajattellaan sisäänpäin, ja ulkopuolelta

Ulospäinsuuntuneisuus on perusoletus toivotusta persoonallisuudenpiirteestä, ainakin työelämässä. Mutta onko ulospäinsuuntuneisuus todella niin suotavaa? Susan Cain kirjoittaa suositussa kirjassaan *Quiet: The Power of Introverts in a World That Can't Stop Talking* (2012) kuinka introvertit tosiasiallisesti ylläpitävät yhteiskunnan rakenteita suulaiden aivomyrskyäjien sijaan. Introverttien osaaminen ja muu piilevä voimavara jäävät kuitenkin vaille tunnustusta, koska yhteiskunnassa arvostetaan kyseenalaistamattoman paljon esillä oloa ja julkisuutta. Onko kaikkien oltava julkisia ajattelijoita? Kysytään julkiselta ajattelijalta! Filosofi Richard Rorty (1931-2007) tekee teoksessaan *Contingency, Irony, and Solidarity* (1989) jaon julkisiin ajattelijoihin ja yksityisiin ajattelijoihin. Molemmista luokista löydämme ”merkittäviä päitä” joiden kulttuurinen vaikutus on ollut lähtemätön. Miksi ylipäätään erotella heidät toisistaan? Syy on siinä mihin heitä tarvitaan. Julkisten ajattelijoiden tehtävänä on auttaa yhteisten ajankohtaisten ongelmien kanssa. Sen sijaan yksityisiä ajattelijointa ei kannata vaivata tällaisilla, vaan heidän intellektuaalisena tehtävänä on luoda jotain sellaista, mitä kukaan ei ole aikaisemmin synnyttänyt, ja siten uudistaa ihmiskuntaa kehittämällä näkemyksemme laajuutta.

Maailmaa vieroksuvat tyhjättekijät ovat tärkeitä. Eivät kaikki ei-niin-äänekkäät harkitsijat ole passiivisia huonosti voivia syrjäytyjiä, jotka ”kuluttavat tavallisen veronmaksajan rahoja”. Esimerkiksi tieteen historiasta löytyy myös runsaasti otteita syrjäytyneiksi luokiteltavista outolinnuista joiden rekrytoiminen olisi nykypäivänä haaste mutta jotka ovat ravisuttaneet maailmankuvaamme peruuttamattomasti. Vetäytyneet profeettamme huutelevat vuorelta silloin, kun näkevät ettei ihan kaikessa tässä julkisessa touhuilussamme ole järkeä. Hieman kotoisampi esimerkki: Pentti Linkolasta voimme olla montaa mieltä, mutta kukaan ei kiistä hänen vankkumatonta uskoaan flooran ja faunan tasapainottamisesta ihmiskunnan tappioksi. Tämäkin perifeerinen näkemys paineistaa kulttuurisen keskirinkimme piirtämään kehänsä uudelleen ja vahvemmin.

No joo, on niinkin, että maailma tarvitsee myös niitä jotka elävät ulospäin. Niitä, jotka muistavat mainostaa mitä hyvää olemme yhdessä tehneet ja miten saamme parhaan irti ihmisestä, vaikka tuolle hehkuttelulle saattaa välillä olla allerginen. Tarvitaan myös niitä jotka ottavat kiinni kanssaihmisistä, kantavat huolta, ettei korvaamaton elämä eristy ja ala kipuilla. Mutta mitäs me peruspuurtajat, jotka pysymme työelämässä tiukasti kiinni alavirittyneestä persoonallisuusviastamme huolimatta? Jos muistamme nauttia työpaikan sosiaalisista suhteista parhaan kykymme mukaan, vetää virrat täyteen oman kodin tai vaikka

metsän rauhassa, niin Jorma Uotisen arvioin: ei ollut huono. Ihan jokainen oman maun ja kyvyn mukaan. Ja muista irtonainen lantio.

Jani Kukkola

[Jani Kukkola](#) on Jyväskylän Avoimen yliopiston aikuiskasvatustieteen ja kasvatustieteen yliopistonopettaja, porrasjakkarafilosofi ja amatööriastronomi, joka ei ole vielä hankkinut kaukoputkea. Hän on myös tehnyt merkittävän uran koiranomistajana ja yleisenä joomiehenä kotiloissa. Puhumaan Kukkola oppi noin 30-vuotiaana ja kävelemään hieman sitä ennen. Makuu- ja konttausasennot ovat edelleen suosikkeja. Toisinaan liian korkealentoinen diftongien käyttö saa miehen vieläkin hiljaiseksi.

Lähetä palautetta kirjoittajalle: jani.kukkola@jyu.fi

Pääkuva: [Fotolia-kuvapankki](#); kirjoittajakuva: Martti Minkkinen